

Libido performer

Piše: Zoran Panović

Beograd je, uprkos H1N1 psihozi (em se namestio i petak 13), kako dolikuje dočekao Toma Džonsa. Ni on nije ostao dužan. Već kod druge numere Give A Little Love počeli su da se čuju vrisci. I opet je moja dobrodržeća koleginica pitala "u čemu je fora?"

Pa, draga koleginice, možda je najviše u pravu Edna Gundersen (USA Today) kada Toma Džonsa karakteriše kao "forever-cool" pevača koji je tako graciozno uspeo da ostari. Naravno da sve godine nisu pojeli skakavci i da posle decenija ljubavno-vokalnog presinga,

crtu koja u suštini plaši žene, dok je Tom Džons lepšem polu ponudio disko opsenama vešto kamufliran ambijent šoferske kabine. I one su ga obručke prihvatile. On je taj logički baj-pas koji rešava socijalni konflikt kod mnogih žena: Kako istovremeno biti verna svom društveno prihvatljivom, ali duboko dosadnom muškarcu, a opet istovremeno biti u znojavom naručju nekog maljavog zavarivača, šofera, molera ili raspojasanog portira. Znači, biti sa svim onim muškarcima koji seks eufemistički ne zovu vođenje ljubavi i kojima je

svoj utisak o pevaču koji je posle Prinsa i Roberta Palmera (Bog da mu dušu prosti), vlasnik najvećeg MTV harema. Kris Vilman iz Los Angeles Tajmsa lucidno zapaža da Džonsov svojevremeni kam-bek singl If I Only Knew, počinje sa produženim vriscom koji vam uzburka krv i probudi seksualnost slično nekoj vrsti adrenalinske neuroze. Baš takav libido performer, uvek spreman na inovacije i osveženja, reanimirao je "Seks bombom" sterilnu dens muziku. Taman smo pomislili da je album "Reload" simbolizovao krunu

Predrag-Cune Gojković verovatno bi se postideo kad bi mu se desilo da dok peva "Kafu mi draga ispeci" na binu polete čipkaste gaćice. Ali, Cune je uvek imao neku akademsku crtu koja u suštini plaši žene, dok je Tom Džons lepšem polu ponudio disko opsenama vešto kamufliran ambijent šoferske kabine

ostaje hormonski aperkat prvog poljupca. Ostaje dramatični glas punog soula i dragoceno iskustvo šofera koji je i bez Ume Turman saznao kako i autostoperke ili dugoprste kaubojke mogu da plaču. Ne mora svaka žena da baci sve niz reku kao u onoj morbidnoj pesmi "Indeksa". Uvek postoji drugi, prirodniji, pravac leta. "Bacila mi je svoje gaćice, a ja joj rekoh: Da se možda ne prehladiš?" To je ta replika koja ovog velškog radnika decenijama drži, bar za oktavu, iznad limitirane spontanosti šou biznisa, a njegove "seks bombe" čini tako životnim jer one sigurno mnogo više liče na ocavale "lutkice iz Trsta" nego na "Spajs grls" meso spreženo na MTV kvarcovanju. Mada nije mnogo stariji od Džonsa, Predrag-Cune Gojković verovatno bi se postideo kad bi mu se desilo da dok peva "Kafu mi draga ispeci" na binu polete čipkaste gaćice. Ali, Cune ma koliko bio narodni pevač u svom nastupu je uvek imao neku akademsku

sasvim normalno da posle svega jednostavno popiju pivo, a da pri tom svi ti muškarci nisu patrijahalni relikti koji ženu tretiraju "domaćinski". Taj, prilično kompleksan muško-ženski odnos, istovremene vernosti i prevare, koji ovaj velški Tozovac transcendiru u svojim scenskim nastupima, možda najviše liči na unikatnost braka između medicinske sestre i pešadijskog oficira nekadašnje JNA.

I zato, kad vam neka tetka prizna da je baš Tom Džons pevač njene mladosti otvorite četvore oči. Živimo u svetu dvostrukih aršina, laži i hipokrizije, u svetu gde su ponižena i poštena emocija i pošten nagon i gde je sve podvedeno pod perfidni surogat. I zar onda, posle svega, nije bio u pravu novinar Karlo Volf (Boston Globe), kada je gotovo očinski pitao publiku "kako ste sve te godine mogli da izdržite bez njega?", a pitanje se odnosilo na šest godina Džonsove pevačke apstinencije. I drugi, mnogo pametniji od nas, izneli su

njegove pozne renesanse. Sad stvarno ne znamo šta da mislimo za poslednji "24 časa" album i Sugar Daddy, prvu numeru s tog albuma koju su mu potpisali niko drugo do Bono i Edž. Ili su, u stvari, delije iz U2 sve rekle.

Samo Tom izgleda može da učini klimaks tako podnošljivim, da kiču i nostalgiji povрати šekspirovsku fatalnost. Njegov bariton tako lako prevodi šaputanja na jastuku u penetrirane sinekure, možda malo anahrone ali i dalje dovoljno primamljive i harizmatične. Modernizovao je sam sebe taman toliko da privuče nove fanove bez satanizacije starih.

U "Simpsonovima" se pojavio 1992: Homerov gazda, vlasnik nuklearne centrale kidnapuje Toma kako bi osvojio Homerovu ženu Mardž. Ali, na kraju Tom ipak peva serenadu za bračni par Simpson. To je magija ili, što bi rekla Edna Gundersen, "forever-cool".

(Autor je glavni urednik dnevnog lista Danas)